

AL ȘASELEA PRINCIPIU AL ISPRĂVNICIEI: PRIORITATEA ÎMPĂRĂȚIEI*

Studiul nostru a început cu adevărul biblic că tot ceea ce există în universul material, de la cea mai îndepărtată galaxie până la cel mai mărunț obiect aflat în mâna omului, îi aparține lui Dumnezeu. Am văzut apoi că Dumnezeu este sursa pentru toate nevoile noastre, apoi am văzut ce ne învață Biblia despre responsabilitatea pe pământ și în veșnicie pe care o avem față de ceea ce suntem și ce avem. Pe măsură ce principiile au devenit mai personale ne-au învățat că primele roade ale venitului nostru trebuie oferite Domnului și că trebuie să-I răspundem Domnului pe măsura binecuvântărilor Lui.

Ajunși la al șaselea principiu ne întrebăm ce facem cu darul primelor roade?

Principiul 6: Scopul prioritar al dărniciiei creștine este de a susține și a construi, prin intermediul bisericii locale, lucrarea Evangheliei și cauza misiunii.

Verset – Matei 6:33 – *„Căutați mai întâi Împărăția (lui Dumnezeu) și dreptatea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.”*

Ceea ce Dumnezeu dorește de la poporul Său nu implică nepărat generozitate față de orice act de milă – chiar dacă această lucrare se află sub conducerea Lui. Felul de dărnicie pe care Dumnezeu îl dorește este expresia isprăvniciiei banilor și înseamnă dăruirea față de și prin adunarea poporului Lui. La rândul ei, adunarea trebuie să fie condusă de scopurile Împărăției lui Dumnezeu. Darurile poporului lui Dumnezeu trebuie să fie folosite în primul rând pentru răspândirea Evangheliei, a învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu și pentru trimiterea misionarilor care vor face același lucru în alte locuri decât biserica locală.

Unde este locul unde Împărăția lui Dumnezeu este vizibilă?

BISERICA LUI DUMNEZEU

Se poate dezbate mult pe această întrebare, se pot scrie cărți întregi. În contextul studiului nostru răspunsul cel mai potrivit este: înșiși copiii lui Dumnezeu sunt Împărăția Lui, iar adunarea poporului lui Dumnezeu dintr-un loc anume este o bucată din clădirea Împărăției Lui.

Cuvintele „adunare” din Vechiul Testament și „biserică” din Noul Testament au același înțeles și creștinii din biserica primară au presupus că există o paralelă între învățătura VT despre adunările evreilor și propria lor experiență în bisericile creștine. Ei s-au văzut moștenitori direcți ai faptului de a fi copiii lui Dumnezeu, în care El locuiește. Încă de pe vremea exodului din Egipt, locul de închinare al poporului lui Dumnezeu a fost întotdeauna strâns legat de identitatea lor. Personalități biblice, ca Solomon, au amintit evreilor că Dumnezeu nu locuiește în templul făcut de ei, dar totuși El a promis că își va face cunoscută prezența într-un mod unic în locul unde oamenii Lui se vor aduna. De asemenea, Domnul le-a cerut evreilor ca darurile lor să fie aduse într-un „anume loc”, la locul de închinare – vezi Deut. 12: 1-19 (v.11-13: *„atunci va exista un loc pe care Domnul, Dumnezeul vostru, îl va alege pentru a-Și așeza Numele Lui. Acolo să aduceți tot ceea ce v-am poruncit: arderea de tot, jertfele, zeciuiele, primele roade și toate contribuțiile voastre alese, pe care le veți aduce Domnului pentru împlinirea jurămintelor voastre. Să vă bucurați în prezența Domnului, Dumnezeul vostru, voi, fiii și fiicele voastre, slujitorii și slujitoarele voastre, precum și leviții din cetățile voastre, întrucât ei n-au parte de moștenire împreună cu voi. Aveți grijă să nu jertfiți arderile de tot în orice loc pe care îl veți vedea”*)

Dumnezeu este Acela care a ales locurile de închinare și cele de aducere a darurilor. Mai mult, El a ales bisericile locale ale slujitorilor Lui, ca și punct de primire și distribuire a zecuielilor și darurilor aduse de credincioși. V.13 pare amuzant, ducându-ne cu gândul la niște oameni care se opresc în cele mai ciudate și nepotrivite locuri ca să își aducă jertfele. Cu siguranță că se face referire la obiceiurile canaanților, care deși aveau mari centre de închinare, își ridicau altare și în păduri și pe dealuri. Dumnezeu nu dorea ca poporul Lui să învețe de la acești „*haiduci*” originali modul individualist de închinare și de slujire a lui Dumnezeu „*fiecare pentru sine, unde are el chef*”. El a dat poporului Său un singur cod de legi și dorea ca ei să învețe un singur sistem de sacrificii care Îl reprezenta pe Singurul Dumnezeu și singura cale de curățire și mântuire. Templul reprezenta acest sistem unificat al credinței și al părtășiei credincioșilor. Principiul transmis de acest text spune că deși poți să l te închini lui Dumnezeu oriunde, trebuie să l te închini „într-un loc anumit”, altfel Îi ești neascultător.

Maleahi vorbește mai clar despre închinare, dărnici și locul închinării – „*Aduceți însă toate zecuielile în vistierie, ca să fie hrană în Casa Mea. Puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul Oștirilor, și veți vedea dacă nu voi deschide pentru voi stăvilarele cerurilor și dacă nu voi turna peste voi binecuvântare până nu veți mai avea loc unde s-o țineți!*” (cap.3, v 10).

Exista o „*casă a visteriei*”, un loc în care sunt păstrate resursele. În Deuteronom cap. 12-14 ni se indică faptul că exista în Ierusalim un loc unde erau aduse zecuielile oamenilor, în special cele din al treilea an, pentru a fi păstrate pentru slujirea preoților leviți. 2 Cronici 31:11-12 confirmă existența acestor locașe speciale – „*Ezechia le-a poruncit să pregătească niște odăi în Casa Domnului, iar ei le-au pregătit. Au adus acolo cu credincioșie contribuția, zecuiala și lucrurile sfinte. Conducătorul responsabil peste acestea era levitul Conania, iar fratele lui, Șimei, era al doilea după el.*”. Pe timpul lui Neemia, el trebuia să se îngrijească de „*cămara casei visteriei*” din Casa Domnului (cap. 10: 38-39; 12:44; 13:5). Maleahi, cunoscător al Cuvântului Domnului, îi învăța pe israeliți să se întoarcă spre o dăruire sistematică, disciplinată și proporționată și să aducă cele dăruite așa după cum li s-a poruncit, la casa visteriei Templului, ca preoții să le administreze și să se îngrijească de ele.

Noi astăzi nu suntem chemați să ne ducem zecuielile la Templu în Ierusalim sau la casa visteriilor pentru că ele nu mai există. Însă Isus le-a schimbat pe toate. Templul ca și concept a fost înlocuit cu inima umană, iar templul ca și loc de închinare a fost înlocuit de biserică nou-testamentară. Printre lucrurile pe care biserică NT le-a moștenit de la templul vechiului legământ se numără și faptul că este locul unde Dumnezeu își concentrează lucrarea de pe acest pământ. Zecuielile și darurile de bună voie ale creștinilor trebuie aduse lui Dumnezeu prin intermediul bisericii locale.

1 Corinteni 16:1-2: „*Cu privire la strângerea de ajutoare pentru sfinți, faceți și voi ceea ce le-am spus și bisericilor din Galatia să facă: în prima zi a fiecărei săptămâni, fiecare dintre voi să pună deoparte, din ceea ce a câștigat, pentru ca atunci când vin să nu mai fie necesar să se strângă nimic.*”. Locul unde erau strânse ajutoarele nu avea, în NT, rolul unei cămări a visteriei; acum identitatea credincioșilor în Isus Hristos era ceea ce conta și oriunde se aflau ei se afla și biserică.

Isprăvnicia a fost și este unul dintre cele mai mari și presante provocări ale sfârșitului sec. XX și începutul sec. XXI, în mare parte pentru că mulți oameni au atitudini diferite față de sprijinirea bisericii. Sprijinul și încrederea acordată bisericii locale a dus la diminuarea influenței și lucrărilor acesteia. În aceste vremuri, Împărăția lui Dumnezeu este vizibilă în copiii Săi și în biserică locală. Acolo se zidește Împărăția și, deci, acolo trebuie să fie folosite și investite darurile creștinilor.

Un evreu și un creștin au discutat vreme îndelungată despre credințele lor. În final, s-au hotărât să-și viziteze reciproc locurile de închinare. Când au mers la sinagogă, creștinul l-a văzut pe evreu dând zeciuiala săptămânală. A doua zi, au mers la biserica creștină, unde evreul a fost uluit să-l vadă pe creștin punând doar o bancnotă de un leu la colectă. Evreul a șoptit creștinului la ureche: „aproape că mă convinseseși să devin creștin”.

SLUIREA BISERICII

Deut 12:19 – *„Aveți grijă să nu-l părăsiți niciodată pe levit în tot timpul cât veți trăi pe pământ.”*

Deut 14:27 – *„Să nu uiți de levitul care este în cetățile tale, fiindcă el nu are nici teritoriu și nici moștenire în popor.”*

Deut 26:11-12 – *„Să te bucuri atât tu împreună cu familia ta, cât și levitul și străinul care sunt printre voi, de toate bunurile pe care Domnul, Dumnezeul tău, ți le va fi dat. Când vei termina de luat a zecea parte din toate roadele tale din anul al treilea, anul zeciuiei, s-o dai levitului, străinului, orfanului și văduvei; ei să mănânce și să se sature în cetatea ta.”*

Când evreii au intrat în Țara Făgăduinței, fiecărui trib i s-a dat câte un ținut în stăpânire, să fie al lor și al copiilor lor după ei. Fiecare trib a primit câte un ținut cu excepția fiilor lui Levi. Era în planul lui Dumnezeu ca preoților să nu li se dea pământ, în schimb ei erau sprijiniți prin zeciuiele date de celelalte 11 triburi. Logica acestui plan era simplă. Toți leviții slujeau, într-un fel sau altul, în lucrarea de la templu. Nu toți leviții erau preoți, ci numai fiii lui Aaron. Ei erau sprijiniți suplimentar și de zeciuiele date de leviți, din ceea ce primeau de la popor. Din moment ce leviții slujeau toate celelalte triburi și unii dintre ei o făceau într-un fel semnificativ și constant, și ei trebuiau slujiți la rândul lor prin zeciuiala primită.

Nu ar trebui să mai avem rețineri văzând cum lucrează acest principiu. Este mult de lucru în Împărăția lui Dumnezeu pentru comunitatea de credincioși, și lucrarea nu poate fi făcută dacă fiecare lucrează separat. Cineva trebuie să se ocupe de lucrare și lucrarea trebuie sprijinită prin toate mijloacele. În Vechiul Testament cei cărora le era încredințată această lucrare erau leviții (Numeri 18:21- *„Leviților le-am dat fiecare zeciuială din Israel ca o moștenire pentru slujirea pe care o fac, slujirea de la Cortul Întâlnirii.”*)

În perioada nou-testamentară, cei care sunt sprijiniți prin zeciuiele și darurile de bună voie ale poporului lui Dumnezeu sunt slujitorii chemați de El în lucrare și care au fost, de asemenea, puși deoparte de biserică. Scopul bisericii trebuie să fie biblic și finanțele ei trebuie să slujească scopul. Scopul bisericii La Răscruce, asemănător scopurilor bisericilor nou testamentare, este să evanghelizeze, să se închine, să aibe părtășie, să ucenicizeze și să slujească. Bugetul bisericii nu trebuie să fie contrar scopului, ci să-l reflecte. Dacă de la noi, fiecare membru în parte, se așteaptă să fim ispravnici generoși și responsabili, tot așa se așteaptă și din partea bisericii. Dacă biserica cheltuiește ceva din zeciuiele oamenilor pe lucrări care nu fac parte din misiunea ei, ar trebui să renunțe la ele.

În Evanghelia lui Luca întâlnim imaginea unor femei care-L slujeau pe Isus: *„Împreună cu El erau cei doisprezece, precum și niște femei care fuseseră vindecate de duhuri rele și de neputințe: Maria, numită Magdalena, din care ieșiseră șapte demoni, Ioana – soția lui Cuza, administratorul lui Irod –, Suzana și încă multe altele care Îl slujeau cu ceea ce aveau.”*(Luca 12:3) Aceste femei mergeau alături de Isus în lucrare, îngrijindu-se de nevoile Lui și probabil ale ucenicilor. Aceasta este susținere în cea mai pură formă. Isus proclama Evanghelia, iar femeile îi pregăteau mâncarea, îi ofereau adăpost și celelalte lucruri de care ar fi avut nevoie.

Apostolii, ca și întemeietori ai bisericii primare, au urmat modelul dărniceiei din Vechiul Testament, unde lucrarea slujitorilor era susținută de poporul lui Dumnezeu. 1Corinteni 16:1- *„Cu privire la strângerea de ajutoare pentru sfinți, faceți și voi ceea ce le-am spus și bisericilor din Galatia să facă”* Pavel a învățat bisericile principiul susținerii slujitorilor și identității bisericii: da pe măsura câștigului, da în mod regulat și adu la biserică ceea ce ai de oferit.

De asemenea în NT întâlnim un mod foarte practic de slujire a săracilor – în special a săracilor credincioși (observați expresia din versetul din 1Cor 16:1: *„pentru sfinți,„*) – prin oferirea ajutoarelor. Pavel mai vorbește despre aceasta și în 2Cor. 9:12 – *„Căci ajutorul acestei lucrări pe care o faceți voi nu doar că împlinește nevoile sfinților, ci și abundă în mulțumiri aduse lui Dumnezeu.”*

Această *„facere de bine”* aplicată în biserica primară este extinsă și către străini: *„Nu neglijați să arătați ospitalitate străinilor, pentru că, prin aceasta, unii au găzduit, fără să știe, îngeri!”* (Evrei 13:2). Aceasta este o extensie a Evangheliei, a veștii bune despre Hristos și despre dragostea Lui mântuitoare. Facerea de bine deschide ușa Evangheliei și adresează un *„bun venit în biserică”* unor oameni fără Dumnezeu.

MISIUNEA BISERICII

Probabil cei mai mulți creștini gândesc că evreii Vechiului Testament erau, într-un fel, egoiști, încântați să fie poporul lui Dumnezeu și bucurându-se de privilegiile celor aleși, dar nu erau preocupați ca și celelalte popoare să ajungă să-L cunoască pe singurul Dumnezeu adevărat și să I se închine. Este adevărat că evreii nu au purtat nici o campanie agresivă de răspândire a credinței lor. Majoritatea ocaziilor înregistrate de Biblie în care evreii au prezentat teologia lor popoarelor din jurul lor erau luptele și confruntările pe care le aveau cu acestea. A vorbi despre Dumnezeu cu sabia în mână nu este probabil cel mai *„cuceritor”* mod de a-L mărturisi pe Dumnezeu.

Psalmul 22:27: *„Toate marginile pământului își vor aminti și se vor întoarce la Domnul. Toate familiile neamurilor se vor închina înaintea Lui, ”*. David a înțeles că Dumnezeul Israelului nu era doar al Israelului, ci al întregului pământ. El știa că Dumnezeu nu va lăsa lumea să se zbată pentru a găsi credința adevărată, ci, în final, Își va revela suveranitatea asupra tuturor lucrurilor și toți oamenii, nu numai evreii, vor fi incluși în împărăția Lui. El a mai înțeles și că ei, evreii, vor juca un rol semnificativ în aceasta. Avraam primise făgăduința că *„toate familiile pământului vor fi binecuvântate în el”* (Gen.12:3).

Atunci când misiunea nu mai este o activitate întâmplătoare, sporadică, a câtorva oameni, ci devine scopul principal al copiilor lui Dumnezeu, și imaginea despre isprăvnice se schimbă. Isprăvnicia vieții și a resurselor ei începe să se concentreze asupra Evangheliei. Bisericele văd acum lucrarea de evanghelizare ca pe cea mai importantă sarcină. *„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile”* cere credincioșie în isprăvnicia credincioșilor și a bisericii.

Apostolul Pavel, care și-a dedicat întreaga viață misiunii, a înțeles de la bun început că nu există nici o cale de reușită pentru cauza misiunii, dacă ea nu este sprijinită financiar de către biserică. El avea temporar o slujbă numai pentru a arăta scepticilor că nu era interesat să câștige bani prin misiune. Pavel a făcut eforturi mari pentru a-și plăti cheltuielile personale, dar slujba îl limita și a înțeles că Dumnezeu nu plănuise ca misiunea lui să fie întotdeauna împletită cu slujba de făcut corturi: *„Astfel, și Domnul a poruncit ca cei care vestesc Evanghelia să trăiască de pe urma Evangheliei.”* (1Cor 9:14). Această afirmație nu spune că este doar recomandabil ca slujitorii să fie plătiți de biserică, ci este hotărât chiar de Dumnezeu.

Pavel mai spune: „*Dacă noi am semănat printre voi bunurile duhovnicești, este mare lucru dacă secerăm de la voi lucruri materiale?*”(1Cor 9:11). Pavel le-a făcut o slujbă spirituală și este rezonabil ca ei să împartă cu el bunurile materiale, ca să-i ofere lui posibilitatea să-și petreacă timpul oferind mai departe aceste lucruri valoroase.

Înțelegem aici că biserica nu-și plătește păstorul pentru că acesta predica și slujește biserica, ci îl plătește pentru a putea predica.(diferența e subtilă, dar esențială).

Fără îndoială că sunt oameni care își fac carieră din slujire lucrând pentru bani, dar, în general, cei care lucrează în cadrul bisericii nu sunt interesați de partea materială. Bani se câștigă mai bine în altă parte decât în biserică!!

2Corinteni 9:13: „*prin darurile pe care le-ați oferit pentru a-i ajuta, ați fost testați și dovediți credincioși, iar ei, creștinii din Ierusalim, îl vor slăvi și-l vor mulțumi lui Dumnezeu pentru că sunteți cu adevărat mântuiți și conduși de Domnul Isus Hristos, așa cum pretindeți; ei vor preamări pe Dumnezeu pentru că ați fost atât de generoși împărțind aceste daruri cu ei și cu alții aflați, de asemenea, în nevoie*”

Pavel le spune aici corintenilor că șovăiala prelungită a evreilor creștini de a-și deschide brațele pentru cei convertiți dintre neamuri va fi destrămată prin exemplul lor de dărnicie (al corintenilor). Dându-le ajutor, ei vor demonstra că Evanghelia le-a schimbat viețile. Scopul acestor daruri nu era numai să-i hrănească pe evreii care u aveau ce mânca, ci era și să-i sprijine pe credincioșii din Ierusalim care ofereau în acea vreme baza doctrinară a creștinismului, hrană spirituală și misionari.

Același principiu mai poate fi văzut și în darurile bisericii din Filipi pentru lucrarea lui Pavel (Filipeni 4:15-18). Când alte biserici, cum ar fi Antiohia, trimiteau cuvinte de încurajare, Biserica din Filipi trimitea bani și alte ajutoare materiale. Pavel își consuma viața predicând și învățând pe alții Evanghelia, plantând biserici oriunde mergea, iar prin ajutorul pe care i-l acordau, filipenii erau partenerii lui. Ei au făcut posibilă continuarea misiunii lui, fără ca el să fie încetinit în lucrare de nevoia de a-și lua o slujbă pentru a avea din ce trăi.

Totul începe în biserica locală. Acolo trebuie să existe prioritatea Împărăției lui Dumnezeu, iar această prioritate trebuie susținută și „hrănită”. Dacă bisericile locale pierd zelul pentru misiune și sentimentul urgenței mărturisirii Evangheliei în lung și-n lat, misiunea se va ofili. Dar dacă bisericile locale țin aprins focul misiunii și dovedesc credincioșie, fiind ispravnici buni ai darurilor pe care le primesc, atunci vor fi căi de sprijinire și împlinire a cauzei misionare.

Să ne reamintim principiul al șaselea al Isprăvniceii: **Scopul prioritar al dărniceii creștine este de a susține și a construi, prin intermediul bisericii locale, lucrarea Evangheliei și cauza misiunii.**